

ಮುದ್ದಿಸಿಕೊಂಡಷ್ಟೇ ಗುದ್ದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾಗ್ಯ ಮುದ್ದಿನದು. ಉಪಕೃತರಿಂದ ಮುದ್ದು, ಅಪಕೃತರಿಂದ ಗುದ್ದು. ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿತೆಂದು ಹೊಗಳಿಕೆ, ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯಿತೆಂದು ತೆಗಳಿಕೆ, ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದರೂ ಕೆಡಿಸಿತೆಂಬ ಹಿಗಳಿಕೆ. ಒಂದೆರಡು ಮುದ್ದಿಗೂ ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕೊರಗು ಹಲವರಿಗೆ, ವೃದ್ಧರನ್ನು ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಮುಷ್ಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಮದ್ದು ನುಂಗುವ ಬಯಕೆ ಕೆಲವರಿಗೆ. ಬಹುಶಃ ಆಧುನಿಕತೆಯನ್ನು ಸ್ವರ್ಗಸದ ಕೆಲವು ಆದಿವಾಸಿಗಳನ್ನುಳಿದು, ಎಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯರೂ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಾವಿನ ನಡುವೆ ಒಂದಲ್ಲೊಂದು ಮದ್ದನ್ನು ಸೇವಿಸಿರುವುದಂತೂ ದಿಟವೇ.

ಮದ್ದಿನ ಬಳಕೆ ಇಂದು ನಿನ್ನೆಯದಲ್ಲ

ಋಷಿ ಮೂಲ, ನದಿ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೋ ಮದ್ದಿನ ಬಳಕೆಯ ಮೊದಲನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಅಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟ. ದುಂಬಿಗಳು, ಹಕ್ಕಿಗಳು, ಹಲ್ಲಿಗಳು, ವಾನರರು, ಆನೆಗಳು, ದಿನವೂ ನೋಡುವ ನಾಯಿ-ಬೆಕ್ಕುಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಲಿನ ಗಿಡ-ಬಳ್ಳಿ-ಹೂವುಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸಿ ಸ್ವ-ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಒಂದನ್ನೊಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅಂಥ 'ಮದ್ದುಗಳ' ಬಳಕೆಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹಿತ್ತಲಗಿಡಗಳೇ ಮದ್ದು! ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರಿಗೂ ಹಿತ್ತಲಗಿಡಗಳೇ ಮದ್ದಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು. ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ಗುರುತಿಸಿ, ಹಿರಿಯರಿಂದ ಕಲಿತು ಯಾ ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಮನೋದೈಹಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ಸಸ್ಯಜನ್ಯ-ಪ್ರಾಣಿಜನ್ಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು.

ನಾಗರಿಕತೆಗಳು ಬೆಳೆದಂತೆ ಈ ಮದ್ದುಗಳ ಪಟ್ಟಿಯೂ ಬೆಳೆಯಿತು; ಎಲೆ, ಬೀಜ, ತೊಗಟೆ, ಹಣ್ಣು, ಹೂವು, ಎಣ್ಣೆಗಳೂ, ಪ್ರಾಣಿ-ಪಕ್ಷಿಗಳ ರಕ್ತ, ಮಾಂಸ, ಮೂತ್ರ, ಮಲ, ಎಂಜಲುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಔಷಧಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡವು. ಈಜಿಪ್ಟ್, ಮೆಸೊಪೊಟೇಮಿಯಾ, ಚೀನಾ, ಭಾರತಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ 200-350 'ಮದ್ದುಗಳ' ಪಟ್ಟಿಗಳು ಸಿದ್ಧಗೊಂಡು, ಅವುಗಳ ಸಾಧಕ-ಬಾಧಕಗಳು, ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ವಿಧಾನ, ಬಳಸುವ ಬಗೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾದವು. ನಗರಗಳ ಉಗಮದೊಂದಿಗೆ ಭೂಮಿಯು ಹೇಗೆ ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ತಿಯಾಯಿತೋ, 'ಮದ್ದುಗಳ' ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡುವ ಪರಿಣತರ ಉಗಮದೊಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ನೈಸರ್ಗಿಕ 'ಮದ್ದುಗಳು' ಕೆಲವೇ ಕೆಲವರ 'ಸೊತ್ತಾದವು'.

ವಾತ-ಶಿತ್ರ-ಕಫಗಳನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಷಾಯ, ಅರಿಷ್ಟ, ಚೂರ್ಣ, ಲೇಪಗಳು, ದೇಹದ ನರನಾಡಿಗಳನ್ನು ನೇರ್ಪುಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒತ್ತುವಿಕೆ, ಮಜ್ಜನ-ಅಜ್ಜಂಜನಗಳು, ದೇಹದೊಳಗಿನ ವಿಷಗಳನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ವಿರೇಚನ, ರಕ್ತ ಸ್ತವಿಸುವಿಕೆ, ತಲೆಗೆ ರಂಧ್ರ ಕೊರೆಯುವುದು, ಇವೇ ಮೊದಲಾದವು ಆರಂಭಗೊಂಡವು. ಪ್ರಾಚೀನ ಈಜಿಪ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ, ಮದ್ಯ ಪ್ರಾಚ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ರಸವಿದ್ಯೆಯಿಂದಾಗಿ ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ, ತಾಮ್ರ, ಗಂಧಕ, ಸತು, ಸೀಸ, ಪಾದರಸ